

Č. 5228.

O k r e s n í ú ř e d n í c i: I. O právu osk stanovití okresním úředníkům úřední hodiny a o honorování práce přes čas. — II. Úředník okr. ústavu práce není legitimován ke stížnosti do ustanovení dozorčí komise nad ústavem tím.

(Nález ze dne 18. prosince 1925 č. 24.330.)

V ě c: Albín M. v L proti zemskému správnímu výboru v Praze o úpravu služebního poměru.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z č á s t i o d m í t á j a k o n e p ř í p u s t n á, z č á s t i z a m í t á j a k o b e ž d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-l jako správce okresního ústavu práce v L. byl zpraven dekretem z 26. února 1924, že se osk v L. ve své schůzi dne 26. února 1924 usnesla, stanovití úřední hodiny pro okr. ústav práce tak, že pro strany bude úřadováno pouze od 1/2 9. do 1/2 1. hodiny a že odpoledne úřední hodiny pro vyřizování agendy začínají ve 2 hodiny a délka jejich bude se řídití potřebou ústavu až do zákonem stanovené maximální doby pracovní. Současně dáno st-li na vědomí, že v téže schůzi byla zvolena tříčlenná komise z členů osk pro dozor nad okr. ústavem práce; komisi téže jest st-l povinen poskytovatí informace, jichž by si žádala a na ni jest se mu obracetí případnými žádostmi.

St-lovy opětovně žádosti o honorování práce přes čas byly vyřízeny dekrety osk: Dne 3. července 1923 zamítnuta žádost o náhradu práce přes čas za léta 1919 až 1923 jako požděná. Dne 25. září 1923 sděleno st-li usnesení osk, že vzala st-lovo oznámení o práci přes čas konané za leden až srpen 1923 na vědomí a že mu z toho nevzchází žádný nárok na honorování těchto hodin přes čas konaných. Dne 18. března 1924 přiznala osk st-li odměnu za práce přes čas od 1. července 1923 do 23. února 1924 částkou 1435 Kč a současně mu sdělila své usnesení, že na příští odměny za práci přes čas okr. úředníkům udělovány nebudou.

Do všech těchto usnesení podal st-l stížnosti k zsv, jenž je vyřídil společně nař. rozhodnutím, zamítnuv je z těchto důvodů: Osk má jako veřejnoprávní službodárce právo stanovití služ. hodin pro své úředníky podle služ. potřeby. To se výměrem v odpor vzatým výslovně stalo a není tudíž po této stránce námitek proti v odpor vzatému výměru tím méně, ježto st-l služ. potřebu tu ani nepopírá. Osk pak sama obmezila tyto služ. hodiny tím, že připojila ještě slova, »až do vyčerpání zákonem stanovené maximální doby pracovní«. Tím vyslovila ovšem pouze, že pro Albína M. platí délka úředních hodin 8 hodin. Že by osk tím chtěla říci, že i ostatní předpisy zákona z 19. prosince 1918 o osmihodinové době pracovní se mají na něj vztahovatí, nelze předpokládatí již proto, že orgány pověřené konáním funkcí veřejných jako okresy nejsou tímto zákonem dotčeny, a poněvadž se v dotyčném odstavci mluví toliko o délce úředních hodin. Z výnosu osk z 26. února 1924 nevysvítá, že by tříčlenné komisi zřízené pro dozor nad okr. ústavem práce byla dána pravomoc zasahující nějakým způsobem do dozorčího práva příslušného inspektora okr. ústavu práce a stravoven a není proto ani po této stránce stížnost odůvodněna.

Stížnosti do výměrů osk týkajících se honorování práce přes čas zamítnuty proto, poněvadž Albín M. ani podle zákona o okr. úřednících ani podle jmenovací listiny, ani podle instrukce nebo z jiného titulu nemá nároku na odměny za hodiny konané přes čas. Nemůže-li však ani uplatnit nárok na takové odměny vůbec, nemůže také si stěžovati do určité výše jemu povolených odměn. Tím, že zem. správní výbor doporučil osk-i řešení této otázky vzájemnou dohodou, nemohl ani pro M. vzniknouti právní nárok na takovou odměnu ani pro okres právní závazek ku placení takových odměn. — — — —

O stížnosti nss uvážil:

Jest nesporno, že st-l jest úředníkem okresním, pověřeným správou stravovny a ústavu práce v L., a že osk v L. jest jeho služebním úřadem. St-l netvrdí, že by osk v této své funkci nesměla na jeho činnost úřední dohlížeti, nýbrž brojí jen proti úpravě tohoto dozoru. Způsob kontroly úřední činnosti zaměstnanců jest však interní věcí úřadu, do které úředník nemůže zasahovati, nemaje na úpravu této kontroly právního nároku. Není tu tedy základní podmínky stížnosti na tento soud, t. j. zásahu do právní sféry st-lovy (§ 2 zák. o ss) a je proto námitka směřující proti zvolení tříčlenné komise pro dozor nad okr. ústavem práce nepřipustná.

V dalším odvozuje stížnost nárok na honorování práce přes čas jednak ze zákona z 19. prosince 1918 č. 91 Sb., jednak z § 1042 o. z. o.

Tu třeba uvážiti, že služ. poměr st-lův jest nesporně poměrem veřejnoprávním. Pro nároky plynoucí úředníku z tohoto úředního poměru směrodatný jsou v prvé řadě zvláštní zákonné předpisy o služ. poměru okr. úředníků, dále pak dekretace služ. úřadu, jimiž v základě své organizační a služ. moci upravil všeobecně služ. předpisy svých zaměstnanců nebo individuálně služ. poměr jednotlivého zaměstnance. Bylo by proto možno uznati nárok st-lem uplatňovaný jen potud, pokud by mu způsobem, jak právě vylíčeno, byl přiznán nárok na to, aby za hodiny věnované úředním pracem mimo stanovené hodiny úřední, se mu dostalo zvláštní odměny.

Zákon z 19. prosince 1918 č. 91 Sb. o osmihodinné době pracovní se na st-le, jakožto zaměstnance okr. úřadu nevztahuje (§ 1 cit. zák.). Zákon o okr. úřednících z 3. října 1907 č. 63 z. z. ani doplňky k němu vydané nemají v tom směru žádného předpisu a st-l sám se nedovolává nižádné úpravy ať již všeobecné nebo individuální, jež by nárok takový poskytovala. Z toho, že osk stanovila trvání úředních hodin v souhlase s §em 1 zák. č. 91 z r. 1918, nelze nijak usuzovati, že by i ostatní předpisy tohoto zákona na st-le byla vztahovala, když ve svém usnesení ze 26. února 1924 upravuje toliko délku úředních hodin. Třeba proto přisvědčiti žal. úřadu, že st-l ani podle zák. o okr. úřednících, ani podle jmenovací listiny ani z jiného titulu nemá nároku na odměny za hodiny konané přes čas. Bylo proto stížnost v tomto směru zamítnouti jako bezdůvodnou.

Zdali st-li ze soukromoprávního titulu § 1042 o. z. o. přísluší náhradní nárok vůči okresu, o tom žal. úřad nerozhodoval a ani rozhodovati nemohl, ježto nárok z tohoto titulu nebyl v řízení adm uplatňován. Jest proto námitka tohoto obsahu jako nedovolená novota v řízení před nss-em nepřipustná (§§ 5 a 6 zák. o ss.).